

Fa temps que vaig veure un imprès d'un artista pintor en què la seva imatge feia costat a Joan Miró i remenava còdols a la platja de Mont-roig. La mateixa on l'artista català s'entretenia a fer dibuixos efímers que potser més tard traslladà a algun llenç! Era un bell catàleg del 2006 amb l'apadrinament de Martí Rom i el Centre Miró de l'església vella, el mateix que ara s'esbatussa contra l'alcalde de la petita vila del Baix Camp, o viceversa. Després de la troballa d'aquell catàleg m'han aparegut les seves teles colpidores, de vegades enormes, naïfs i en la darrera etapa impregnades d'un gran caràcter expressionista, en més d'una ocasió, tant al país com a l'estranger. Sense anar més lluny, la Pia Almoïna, el Cercle Artístic i Maricel de Sitges li va dedicar una mostra individual l'any següent, 2007, presentada per Josep Fèlix Bentz i Arnau Puig. Però una cosa que no m'hauria pensat mai és la possibilitat de visitar la factoria des d'on sortien tots aquests murals, que porten –a partir de la pròpia ideologia de l'autor– el missatge afegit de la pau, un bé de Déu que –segons que sembla– no acaba d'arribar als humans!

A les planures de l'estat de Wisconsin, al Midwest dels EUA, i a dues hores per autopista des de Chicago, Lamb hi té l'estudi, en una antiga granja. És una terra incògnita i freda, solcada per molts rius que a partir del novembre es glacen. La granja de colors ara es troba en la confluència de dos dels més importants, i és com una talaia del trànsit fluvial, malgrat que durant la breu estada no es va veure passar cap vaixell. Explicava Lamb que mai no es troba sol en aquelles poc poblades planures. Els despistats esperits de molts indis, que varen trobar la pau del Senyor, exterminats pels colons, en aquell territori, i la de molts esclaus negres que fugien cap a la llibertat durant la guerra de Secesió i es varen quedar glaçats allí mateix, l'acompanyen durant les fredes nits d'hivern i conversen ajudats pels sorolls que causa el vent.

És en una antiga (no pas més de 200 anys!) construcció de fusta, antic estable o dipòsit de fruita, palla i cereals, idèntica a totes les que surten al cinema, on Lamb té l'epicentre del seu factor creatiu. És una veritable fàbrica d'art, però també de colors. No es refia dels produc-

Els murs de la llibertat de Lamb

Joan Abelló Juanpere

Matt Lamb amb el Mur de la Pau, obra gegantina, de 70 metres de llarg per 3,5 d'alt. Espera ser col·locada en algun lloc d'Europa per a recordar-nos la pau, a través dels colors i la matèria.

Esbossos del Mur de la Pau.

tes industrials, i amb el seu assessor en la matèria, Jack Basso, construeix tota una paleta de colors, única i feta a mida. L'ocasió de l'encontre era presentar una obra insòlita, el *Mur de la Pau*, de 70 metres de llarg per 3,5 d'alt. Pintures amb suport de metall, per tal de contenir la gran quantitat de matèria que les componen, verticals de grandíssim format, totes arrencades a la sala central de l'enorme estudi. Esperen ser col·locades en algun lloc d'Europa per recordar-nos

la pau, a través dels colors i la matèria. Matt Lamb pot sorprendre'ns qualsevol dia i col·locar aquest mur de pau, que en principi és una paradoxa –si no, pregunteu-ho als israelians– en alguna de les nostres ciutats de la franja mediterrània, que a ell li plau tant! A la Ciutat de les Arts, hi contrastaria en positiu! I en honor al propi cognom, mal acabat, va oficiar diverses performances, en una escola de la perifèria obrera de Chicago i al Navy Pier de la mateixa ciutat, a tocar el llac Michigan per tal d'inaugurar un nou centre, un dock a l'antiga i cèntrica zona portuària de Chicago, dedicat a la pròpia pintura, dirigit per la filla Sheila –Lamb encara creu en la pau que dóna una gran família!– i obert a tots els catalans, creatius i mercaders. Una mania com una altra que li devia traspasar l'amor per Joan Miró!

I és la verticalitat l'atracció més important de la ciutat dels llacs. Ciutat que va ser un laboratori i on va néixer la nova arquitectura americana. Cal visitar-hi la casa estudi de Frank Lloyd Wright, amb veneració i recolliment. És un edifici de dues plantes perdut en un parc (Oak, lluny del centre de Chicago). Quan Lloyd la va construir, no hi havia absolutament res a l'entorn, ni tan sols electricitat, i des d'aquest desert, que més tard esdevindrà zona residencial, amb pobladors insignes com l'escriptor i aventurer revolucionari Ernest Hemingway, amb lluita i concurrència amb el propi soci, Louis Sullivan, construïran nous conceptes de viure i de ciutat. Són els detalls allò que dóna valor a aquestes minúscules construccions, com la joia del Temple de la Unitat, ben a la vora. Mies van der Rohe també té petits laboratoris, com les construccions del campus de l'ITT, ara amenitzades amb el nou edifici de Rem Koolhaas. Lloyd, Sullivan i Mies, després construïran a Chicago verticalitats de vertigen, la identitat i la riquesa d'aquest país.

jabello@eina.edu